

ELS MITES GRECS

TEATRE

Teresa Broseta

Il·lustració: Javier Lacasta Llácer

**TABARCA
ECIR
MARFIL**

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa, de cap manera ni per cap mitjà sense l'autorització prèvia i escrita de l'editor, tret de les citacions en mitjans de comunicació o llibres si se n'esmenta la procedència.

© D'aquesta edició: Tabarca Llibres, 2022
Avda. Ausiàs March, 184. 46026 València
Tel. 963 186 007 - Fax: 963 186 432
www.tabarcallibres.com
e-mail: info@tabarcallibres.com

© Del text: Teresa Broseta

© De les il·lustracions: Javier Lacasta Llácer

Coordinació de l'edició: Florián Pérez Alarcó

Correcció lingüística: Anna Montaña

Maquetació: Tabarca Llibres

Impressió: Leitzarán

ISBN: 978-84-8025-541-7

DL: V-1272-2022

*A la memòria de tots aquells que, des de l'antiga Grècia fins al segle XXI,
han lluitat per mantindre encesa la flama del teatre.*

*A la memòria del meu avi, Vicent Broseta Rosell,
i la de tots aquells que, com ell, lluitaren en temps difícils
per mantindre encesa la flama del teatre en valencià.*

ÍNDIX

DAFNE	7
Escena I	9
Escena II	12
Escena III	14
Escena IV	16
NARCÍS	19
Escena I	21
Escena II	24
Escena III	26
FILEMÓ I BAUCIS	29
Escena I	31
Escena II	33
Escena III	34
Escena IV	38
EL JUDICI DE PARIS	41
Escena I	43
Escena II	45
Escena III	47
Escena IV	49
PANDORA	53
Escena I	55
Escena II	57
Escena III	59
Escena IV	60
Escena V	62

ÍCAR I DÈDAL	67
Escena I	69
Escena II	73
Escena III	75
EROS I PSIQUE	79
Escena I	81
Escena II	83
Escena III	84
Escena IV	86
L'ORACLE DE DELFOS	91
Escena I	93
Escena II	95
Escena III	100
EL NUC GORDIÀ	103
Escena I	105
Escena II	106
Escena III	108
Escena IV	110
Escena V	111
Escena VI	113
DIA DE JOCS	117
Escena I	119
Escena II	120
Escena III	125
Escena IV	127
GUIA DE LECTURA	131

DAFNE

PERSONATGES (per ordre d'aparició)

NIMFA 1
NIMFA 2
NIMFA 3
TITÀ 1
TITÀ 2
TITÀ 3
DAFNE
EROS
APOL·LO
REI LADÓ

ESCENA I

**NIMFA 1, NIMFA 2, NIMFA 3, TITÀ 1, TITÀ 2, TITÀ 3,
DAFNE, EROS**

(En un paratge boscós, un matí de primavera, la jove DAFNE seu en una roca i es pentina els cabells decorats amb fulles de roure. En un cantó, entre els arbres, la contempla el COR DE NIMFES i EL COR DE TITANS.)

NIMFA 1: Que bella és la jove Dafne! Admireu-la!

TITÀ 1: *(Galant.)* Totes les nimfes sou belles.

NIMFA 2: *(Igual.)* També ho sou els titans.

TITÀ 2: És molt bella, sí. Però no és una nimfa.

NIMFA 3: Com que no? Quina altra cosa?

TITÀ 3: És una dríada.

NIMFA 1: *(Riu.)* Una dríada és una nimfa.

TITÀ 1: Una nimfa del bosc.

NIMFA 2: Una nimfa dels roures, si vols ser més concret encara.

TITÀ 2: Cert. Mireu les fulles que porta als cabells.

NIMFA 3: És encantadora, la nostra cosina.

TITÀ 3: És encantadora, la vostra cosina!

(*Entra per l'esquerra EROS, amb l'arc a la mà i les fletxes a l'esquena.*)

EROS: (*Festiu.*) Bon dia, bella dama! El cor em deia que hui tindria un dia meravellós. I què hi pot haver de més meravellós que la vostra bellesa?

DAFNE: (*Alçat-se, incòmoda.*) Bon dia, Eros. Ja me n'anava.

EROS: (*Dramàtic.*) No em digues això, que em mates! Queda't amb mi, Dafne. Deixa'm gaudir de la teua companyia, de la teua bellesa, de la teua...

DAFNE: (*Tallant-lo.*) Prou, Eros! Si estàs avorrit, no és culpa meua. Ni de ningú.

EROS: (*Sincer.*) Sí queestic avorrit, sí, què vols que et diga. No sé què passa hui, que ningú em fa cas. (*Queixós.*) Sembla que tot el món té molta faena.

DAFNE: Exactament.

EROS: (*Decebut.*) Tu també?

DAFNE: He de visitar milers de roures, Eros, com cada dia. No puc perdre el temps amb els teus jocs i les teues bromes.

EROS: (*Una mica ofès.*) Escolta, que les meues fletxes no són cosa de broma! Saps que puc inflamar-te el cor amb una fletxa d'or i gelar-te'l amb una de plom?

DAFNE: (*Burlata.*) Què dius? Gelar-me el cor? Com si una criatura com tu poguera tindre tant de poder!

EROS: Ves amb compte, Dafne, que encara lamentaràs les teues paraules...

DAFNE: (*Com abans, girant-li l'esquena.*) Ai, mare, quina por!

EROS: (*Furiós.*) No em gires l'esquena!

DAFNE: (*Sense girar-se, anant cap a la dreta.*) Adeu, Eros.

(*Mentre DAFNE ix per la dreta, EROS trau una fletxa de plom del seu carcaix, apunta i dispara.*)

EROS: *(Satisfet, eixint per l'esquerra.)* Tocada, Dafne. Tocada!

NIMFA 1: Tocada per una fletxa de plom.

TITÀ 1: Una fletxa adornada amb plomes de mussol.

NIMFA 2: Una fletxa que ha de gelar-li el cor.

TITÀ 2: Ai d'aquell que vulga enamorar-la!

NIMFA 3: Ai d'aquell que s'enamore d'ella!

TITÀ 3: Ai del cor gelat de la bella nimfa dels roures!

ESCENA II

APOL·LO, NIMFA 1, NIMFA 2, NIMFA 3, TITÀ 1, TITÀ 2, TITÀ 3, EROS

(Entra per la dreta Apol·lo, i comença a recórrer amunt i avall l'escena, caminant a espai i molt pensarós.)

NIMFA 1: Hui el déu Apol·lo sembla capficat.

TITÀ 1: El déu Apol·lo sempre ho està.

NIMFA 2: *(Riu.)* Per això és un dels déus més avorrits de l'Olimp.

TITÀ 2: És que té moltes coses en què pensar.

NIMFA 3: Són tantes les seues responsabilitats!

TITÀ 3: No és fàcil representar constantment la perfecció.

NIMFA 1: I l'equilibri...

TITÀ 1: I l'harmonia...

NIMFA 3: I la raó...

TITÀ 2: I la veritat...

TITÀ 3: I la bellesa! No oblideu la bellesa!

NIMFA 1: *(Riu.)* Diria que això últim no li suposa cap problema!

(NIMFES i TITANS riuen. D'ara endavant, i fins que tornen a parlar, reaccionaran a tot allò que passe a escena. Entra per la dreta a la carrera EROS cridant i rient, com qui s'escapa d'algú després d'haver-li fet una mala passada.)

EROS: (*Alegre i juganer.*) Oh, bon dia, senyor déu Apol·lo! Què? Com es presenta aquest matí de primavera?

APOL·LO: (*Sever.*) Es presentava perfecte per a meditar... fins a la teua arribada. És que sempre has d'armar tant de soroll, Eros?

EROS: (*Amb una rialla burleta.*) És per a compensar la vostra perpètua cara de pomes agres!

APOL·LO: (*Cedint, al seu pesar.*) Descarat!

EROS: Però vos he fet somriure! No m'ho podeu negar... I somriure prepara el cor per a rebre una de les meues fletxes daurades, ja ho sabeu.

APOL·LO: (*Irritat.*) Sí, home, això em faltava ara! Enamorar-me!

EROS: Exactament això vos falta, senyor meu. Enamorar-vos! Oblidar per un instant totes les vostres preocupacions i responsabilitats, sentir que vos naixen ales als peus i que el vostre cor s'inunda de música.

APOL·LO: (*Burleta.*) Vols dir que, si m'enamore, em passaré la vida com tu, sense fer res de profit i molestant el món sencer amb insuportables càntics? No, gràcies!

EROS: (*Indignat.*) Insuportables càntics? Dieu que la meua música és una molèstia? Vos molesta la música que encisa el món sencer?

APOL·LO: (*Més indignat encara.*) Em molesta, sí! Més que una brossa a l'ull! Ves-te'n i deixa'm sol amb els meus pensaments. I fes el favor d'anar-te'n en silenci.

(Apol·lo es gira en redó i torna al posat pensarós del principi.)

EROS: (*Indignat.*) Goseu girar-me l'esquena? A mi, que puc clavar-vos una fletxa al mateix centre del cor?

APOL·LO: (*Girant-se només a mitges.*) Ara vols impressionar-me amb la teua punteria, Eros? Oblides que estàs parlant amb el déu de l'arc i les fletxes? Ves-te'n d'una vegada!

(Apol·lo torna a girar-li l'esquena i continua meditant. EROS, furios, trau una fletxa daurada del seu carcaix, apunta i dispara abans d'eixir ràpidament per l'esquerra.)

ESCENA III

NIMFA 1, NIMFA 2, NIMFA 3, TITÀ 1, TITÀ 2, TITÀ 3, APOL·LO, DAFNE

NIMFA 1: La fletxa d'Eros ha encertat de ple.

TITÀ 1: Ha travessat de part a part el cor d'Apol·lo.

NIMFA 2: Una fletxa daurada, decorada amb plomes de colom.

TITÀ 2: Una fletxa que inflamarà d'amor el seu cor.

NIMFA 3: Una fletxa que el farà enamorar-se bojament.

TITÀ 3: De la primera dona que veja. Siga qui siga!

NIMFA 1: De la primera. Encara que siga de la seua família.

TITÀ 1: Les fletxes d'Eros no perdonen.

NIMFA 2: Les fletxes d'Eros no tenen pietat.

TITÀ 2: Les fletxes d'Eros són implacables.

NIMFA 3: Ai, qui les sentirà!

TITÀ 3: Ai, qui les rebera!

(Apol·lo, que no s'ha adonat de la fletxa, interromp de sobte el seu passeig reflexiu i es porta les mans al cor.)

APOL·LO: No sé què tinc... No m'ha fet gens de bé discutir amb Eros. És una criatura intractable! Si no li parem els peus, acabarà malament... *(Torna a portar-se les mans al cor.)* Ai! Tinc un nerviosisme, una ansietat, una espècie d'angoixa que no em deixa viure.

(Entra per la dreta DAFNE, amb el cap adornat de fulles de roure. Apol·lo, en veure-la, nota l'impacte de la fletxa d'EROS i que el cor se li inflama d'amor.)

DAFNE: Per sort, ja ha desaparegut Eros de la vista. A saber a qui estarà molestant ara amb les seues malifetes...

APOL·LO: *(Anant cap a ella, exaltat.)* Oh, bellesa sense igual! Oh, meravella entre les meravelles! Oh, donzella que has inflammat el meu cor de l'amor més pur!

DAFNE: *(Espantada, fugint-li.)* Apol·lo! Però, què dius? Qui t'ha donat permís per a parlar-me així?

APOL·LO: *(Com abans.)* L'amor no necessita cap permís! I, si així fora, tindria prou i massa amb el meu. No en va soc un déu de l'Olimp!

DAFNE: *(Molt digna.)* Però això no és prou per a doblegar la meua voluntat.

APOL·LO: *(Molest.)* No és prou per a tu el desig d'un déu?

DAFNE: No.

APOL·LO: No és prou per a tu la meua voluntat?

DAFNE: Ja t'he dit que no. Serà millor que me'n vaja.

APOL·LO: No! Jo et vull! Et desitge! Et necessite! Com és possible que no s'inflame d'amor el teu cor en veure'm així de boig per tu?

DAFNE: Al meu cor no hi ha més que indiferència. Deixa'm!

APOL·LO: Mai!

(Apol·lo agarra entre els seus braços DAFNE, que lluita per alliberar-se.)

NIMFA 1: Apol·lo creu que és l'amor qui parla per la seua boca.

TITÀ 1: Però això no és amor.

NIMFA 2: Creu que és el desig qui l'obliga a comportar-se així.

TITÀ 2: Però això no és desig.

NIMFA 3: Perquè l'amor, si és amor, no ignora la voluntat de l'altre.

TITÀ 3: Perquè el teu desig, per fort que siga, no provoca que l'altre et desitge.

NIMFA 1: Això no és amor.

TITÀ 1: Això no és desig.

NIMFA 2: Això no és passió.

TITÀ 2: És poder.

NIMFA 3: És el poder qui parla per la seua boca.

TITÀ 3: És el poder qui guia els seus actes.

(L'assejament d'Apol·lo a DAFNE continua.)

DAFNE: *(Desesperada.)* No! T'he dit que no!

APOL·LO: *(Sense afluirar.)* Amor! Amor meu!

DAFNE: *(Cridant.)* Pare! Pare, ajuda'm! Pare!

ESCENA IV

REI LADÓ, NIMFA 1, NIMFA 2, NIMFA 3, TITÀ 1, TITÀ 2, TITÀ 3, APOL·LO, DAFNE

(Entra apressadament per la dreta el REI LADÓ, pare de DAFNE.)

REI LADÓ: *(Entrant.)* Filla! Filla meua! Què tens?

DAFNE: Pare!

REI LADÓ: *(Paralitzat en adonar-se de la situació.)* Filla meua... Pobra filla meua!

DAFNE: *(Plorosa.)* Ajuda'm, pare!

APOL·LO: (*Violent.*) Seràs meua!

DAFNE: Deixa'm! (*D'una revolada, aconsegueix saltar-se i corre cap al REI LADÓ.*) Pare! Protegeix-me!

APOL·LO: (*Com abans.*) Torna ací!

REI LADÓ: (*Emocionat.*) No voldria una altra cosa que protegir-te, filla meua. Però no puc. Què ha de poder el rei d'un riu contra un dels més imponents déus de l'Olimp? Té poder suficient per a esclafar-nos amb un dit!

APOL·LO: (*Satisfet.*) Ho veus, Dafne? El teu pare és un home raonable. Imita el seu exemple i vine ací, preciosa.

DAFNE: (*Serena.*) Mai.

REI LADÓ: (*Atemorit.*) Filla!

DAFNE: (*Com abans.*) Pare, soc una nimfa del bosc. Sé de sobra què pots fer per mi.

REI LADÓ: (*Desesperat.*) No em demanes això, filla! No m'ho demanes!

APOL·LO: (*Impacient.*) Es pot saber de què parreu? Vine, Dafne!

DAFNE: (*Sempre serena.*) Pare, si no m'ajudes, em llevaré la vida.

REI LADÓ: (*Horroritzat.*) Filla!

DAFNE: Tu tries, pare. T'estimes més un arbre viu o una filla morta?

REI LADÓ: (*Plorant.*) Un arbre, filla meua. Seràs un arbre sempre verd, sempre viu. El meu preciós llorer. El meu llorer estimadíssim!

(D'un moviment de mans, la jove DAFNE es transforma en llorer davant dels ulls incrèduls d'Apol·lo.)

APOL·LO: (*Udolant.*) No! No, Dafne! Què has fet, anciana? Què has fet? Tremola! Tremola! La meua venjança serà terrible!

(Apol·lo ix udolant per la dreta mentre el REI LADÓ plora als peus de DAFNE, convertida en un preciós llorer.)

NIMFA 1: I aquesta és la història d'una dona de dignitat indestructible.

TITÀ 1: Una dona amb un cor indomable.

NIMFA 2: Una dona amb una voluntat de ferro.

TITÀ 2: Una dona sacrificada.

NIMFA 3: Una altra dona sacrificada!

TITÀ 3: Tant de bo fora l'última!

NIMFES-TITANS: (*Alhora.*) Tant de bo fora l'última!

NARCÍS

PERSONATGES (per ordre d'aparició)

ECO
HERA
NIMFA 1
NIMFA 2
NIMFA 3
TITÀ 1
TITÀ 2
TITÀ 3
NARCÍS
JOVE
NÈMESI

ESCENA I

ECO, HERA, NIMFA 1, NIMFA 2, NIMFA 3, TITÀ 1, TITÀ 2, TITÀ 3

(En un paratge boscos, a la vora d'un estany, es troben el COR DE NIMFES i el COR DE TITANS. A una certa distància, la jove nimfa ECO parla amb la deessa HERA.)

ECO: *(Acabant de contar una història.)* I així va ser, bella senyora, com l'elefant va aconseguir la seua llarga trompa i no ha tornat a perdre-la.

HERA: *(Riu.)* Quina història tan graciosa, Eco! I tan preciosa com totes les que em contes.

ECO: Sou molt amable amb mi, senyora.

HERA: És només la veritat, Eco. Tens un do. El do de la paraula! I ara me'n vaig a buscar Zeus, que ja fa hores que no el veig. A saber en quins embolics s'estarà ficant aquest home meu... No hauria de distraure'm tant. És que al teu costat em passa el temps volant, Eco!

ECO: Em fa feliç distraure-vos, senyora.

HERA: *(Anant cap a la dreta.)* I a fe que ho fas, Eco. A fe que ho fas!

(HERA ix per la dreta i ECO es queda passejant pel bosc.)

NIMFA 1: És cert que Eco té el do de la paraula.

TITÀ 1: El meravellós do de la paraula!

NIMFA 2: Ningú conta històries amb tanta gràcia com ella.

TITÀ 2: Ningú empra paraules tan belles com ella.

NIMFA 3: *(Riu.)* I ningú s'atreviria a enganyar Hera com ella!

TITÀ 3: No fa més que obeir les ordres de Zeus.

NIMFA 1: Les vergonyoses ordres de Zeus!

TITÀ 1: Distraure la seua dona mentre ell persegueix alguna nimfa.

NIMFA 2: Mentre ell sedueix alguna nimfa.

TITÀ 2: Però Hera no tardarà a descobrir-ho.

NIMFA 3: I la seua venjança caurà sobre Eco sense pietat.

TITÀ 3: La violenta venjança d'Hera caurà sobre ella.

NIMFES-TITANS: Ai de la desgraciada!

(Torna a entrar per la dreta HERA, a pas ràpid i perceptiblement furiosa.)

HERA: *(Cridant.)* Eco!

ECO: *(Sobresaltada.)* Senyora! *(Atemorida, intentant refer-se.)* Potser vos heu quedat amb ganes d'una altra història?

HERA: *(Fora de si.)* Una nova història, dius? Una nova història o una nova aventura del meu home, Eco?

ECO: *(Espantada.)* Senyora!

HERA: *(Ignorant-la.)* Amb quantes nimfes m'ha enganyat gràcies a la teua ajuda? Una per cada història que m'has contat, imagine... Dotzenes, aleshores!

ECO: *(Humil.)* No tantes, senyora. Imagine que alguna se li haurà resistit una miqueta...

HERA: *(Irònica.)* Gran consol, Eco! Gran consol!

(*HERA continua esbroncant ECO.*)

NIMFA 1: Hera és una gran deessa.

TITÀ 1: Però també és una dona.

NIMFA 2: Una dona que no sap dirigir la seua ira contra l'autèntic culpable.

TITÀ 2: Que no pot fer-ho, perquè l'estima massa.

NIMFA 3: Perquè l'estima mal. El culpable és el culpable.

TITÀ 3: Zeus és el culpable.

NIMFA 1: L'únic culpable.

TITÀ 1: Què havia de fer Eco, sinó obeir les seues ordres?

NIMFA 2: No podia fer més que obeir la voluntat del déu de déus.

TITÀ 2: Zeus és el culpable.

NIMFA 3: Però la còlera d'Hera caurà sobre el cap d'Eco.

TITÀ 3: De la desgraciada Eco.

NIMFES-TITANS: Ai de la desgraciada!

HERA: (*Severa.*) El teu engany mereix el castic més terrible. El do de la paraula és el que et fa especial, i també és l'arma que has esgrimit contra mi. I precisament per això és el que perdràs.

ECO: (*Desesperada.*) No! Per favor, Hera! Per pietat!

HERA: Pietat, dius? Pietat com la que tu has tingut amb mi, protegint les infidelitats del meu home?

ECO: (*Plorant.*) Ho lamente tant! Tingueu pietat!

HERA: La pietat és atribut dels déus. I per pietat no et llevaré del tot el do de la paraula. No del tot. (*Solemne.*) D'ara endavant, només podràs repetir l'última paraula que algú t'haja dit.

ECO: (*Desesperada, intenta protestar, però el castic ja s'ha acomplert.*) Dit! Dit! Dit!

(HERA, plena de menyspreu, li gira l'esquena i ix per la dreta. ECO li va al darrere.)

ECO: *(Eixint.)* Dit! Dit! Dit!

ESCENA II

**NIMFA 1, NIMFA 2, NIMFA 3, TITÀ 1, TITÀ 2, TITÀ 3,
NARCÍS, ECO**

(Entra per l'esquerra NARCÍS, preparat per a la caça, i comença a buscar una presa entre els arbres.)

NIMFA 1: La venjança d'Hera abocà Eco a una vida terrible.

TITÀ 1: Una vida de soledat i silenci en aquest bosc.

NIMFA 2: Amb només una cova fosca i humida per habitatge.

TITÀ 2: Una vida privada de companyia humana.

NIMFA 3: Una vida d'incomunicació.

TITÀ 3: En aquest bosc que només visiten els caçadors.

NIMFA 1: Com el jove Narcís, que ara busca una presa.

TITÀ 1: Un jove de gran bellesa.

NIMFA 2: Tanta, que són molts els cors que s'han inflammat d'amor per ell.

TITÀ 2: Cors d'homes.

NIMFA 3: Cors de dones.

TITÀ 3: Com el cor d'Eco.

NIMFA 1: Però al cor de Narcís no hi ha lloc per a l'amor.

TITÀ 1: Cap dona ha aconseguit enamorar-lo.

NIMFA 2: Cap home ha aconseguit enamorar-lo.

TITÀ 2: No podrà enamorar-lo tampoc una nimfa muda.

NIMFA 3: No podrà inflamar-lo un amor silenciós.

TITÀ 3: No hi ha un bri d'esperança al cor de la desgraciada Eco.

NIMFES-TITANS: Ai, desgraciada!

(Entra ECO per l'esquerra i es queda embadalida contemplant NARCÍS, que no l'ha vista. De sobte, trenca una rama amb el peu i el soroll sobresalta NARCÍS. ECO s'amaga rere un arbre.)

NARCÍS: Hola! Qui va?

ECO: *(Amagada.)* Va!

NARCÍS: *(Desconcertat.)* Hi ha algú per ací?

ECO: *(Sempre amagada.)* Ací!

NARCÍS: Vine!

ECO: *(Eixint del seu amagatall i anant cap a NARCÍS amb els braços oberts.)*

Vine!

NARCÍS: *(Burlata.)* Només saps repetir el que et diuen?

ECO: *(Angoixada.)* Diuen!

NARCÍS: Quina classe de broma és aquesta?

ECO: *(Plorant.)* Aquesta!

NARCÍS: Deixa'm estar! No tinc temps a perdre amb gent com tu.

ECO: *(Com abans.)* Tu!

NARCÍS: *(Irritat.)* Sí, jo! Narcís, el caçador. Narcís, el de la bellesa enlluernadora, aquell per qui sospiren homes i dones per igual.

Amb tant on triar, no esperaràs que et dedique ni un minut del meu temps!

ECO: *(Desfeta.)* Temps!

NARCÍS: *(Anant cap a l'esquerra, amb una rialla burlata.)* Adeu!

ECO: *(Plorant i gegegant mentre va cap a la dreta.)* Adeu! Adeu! Adeu!

NIMFA 1: Així va destrossar Narcís el cor de la pobra Eco.

TITÀ 1: Amb una crueltat que no mereixia.

NIMFA 2: Amb una fredor que li llevà les ganes de viure.

TITÀ 2: No volia viure sense paraules amb què expressar el seu dolor.

NIMFA 3: No volia viure sense paraules amb què pregar als déus.

TITÀ 3: Per això es deixà morir de fam i soledat, arraulida a la seua cova.

NIMFA 1: I només quedà d'ella un rastre de la seua veu.

TITÀ 1: Una veu que a voltes es deixa sentir encara entre les muntanyes més altes.

NIMFA 2: O en els barrancs més fondos.

TITÀ 2: Però Narcís no només havia trencat el cor d'Eco.

NIMFA 3: Havia trencat amb la mateixa crueltat uns altres cors.

TITÀ 3: Com el d'un jove que encara tenia veu per a demanar venjança als déus.

ESCENA III

**NIMFA 1, NIMFA 2, NIMFA 3, TITÀ 1, TITÀ 2, TITÀ 3,
NARCÍS, JOVE, NÈMESI**

(Entra per l'esquerra NARCÍS, buscant una presa. Entra per la dreta un JOVE, que es queda contemplant-lo a distància.)

JOVE: *(Molt trist.)* Ai, si fora per dins tan bell com ho és per fora! Però al seu cor només niuen la indiferència i el menyspreu, i no hi ha a la seua ànima un bri de compassió ni de pietat. Mereix el pitjor castic possible. Mereix morir d'amor, com nosaltres morim per ell. Oh, Nèmesi, deessa de la justícia i la venjança, escolta la meua súplica!

(Entra per la dreta NÈMESI i el JOVE cau de genolls als seus peus.)

NÈMESI: He sentit que em cridaves i conec el dolor del teu cor. Només els enamorats infeliços em criden així, amb aquesta desesperació, amb aquesta ràbia. He sentit el nom de Narcís moltes vegades, pronunciat amb passió, pronunciat amb ira, pronunciat amb dolor. I sé que s'ha guanyat sobradament el castic que em demanes. Conèixer el dolor d'un amor impossible, morir d'un amor no correspost.

JOVE: Seria perfecte, però és impossible. De qui podria enamorar-se Narcís que el rebutjara? Qui al món no correspondria al seu amor?

NÈMESI: Ell mateix. *(Solemne.)* Condemne Narcís a enamorar-se del seu reflex en l'aigua. *(Posant la mà al front del jove.)* I a tu, infeliç enamorat, et beneïsc amb un amor feliç que trobaràs abans d'arribar a casa.

JOVE: *(Alçant-se, content.)* Moltes gràcies, oh, deessa. Sempre seran per a tu les meues oracions!

(El JOVE ix de pressa per la dreta.)

NÈMESI: *(Assenyalant NARCÍS, que s'acosta a l'estany.)* Siga feta la meua voluntat!

(Mentre NÈMESI ix pausadament per la dreta, NARCÍS es contempla a l'aigua de l'estany.)

NARCÍS: *(Contemplant-se.)* Oh, bellesa inigualable! Oh, meravella de les meravelles! *(Intenta allunyar-se de l'estany.)* No! No puc passar un instant sense contemplar la dolçor d'aquest rostre!

(Torna a abocar-se a l'estany, cada volta més a prop de l'aigua.)

NIMFA 1: I així va tastar Narcís el dolor d'un amor impossible.

TITÀ 1: La tristesa d'un amor no correspost.

NIMFA 2: La crueltat que havia repartit a mans plenes.

TITÀ 2: La soledat que havia provocat en tants altres.

NIMFA 3: Enamorat del seu reflex, no podia deixar de contemplar-se.

TITÀ 3: I tant s'abocà a l'estany, que acabà per caure a l'aigua.

(NARCÍS cau a l'aigua amb un crit.)

NIMFA 1: L'aigua s'emportà la seua bellesa.

TITÀ 1: L'aigua s'emportà la seua fredor.

NIMFA 2: I al lloc on s'ofegà va nàixer una flor.

TITÀ 2: Una flor tan bella com ell, i que porta el seu nom.

NIMFA 3: Una flor sense crueltat.

TITÀ 3: Una flor bella per dins i per fora.